

[Aksel Larsen.]

folketinget er i den heldige situation, at det selv kan bestemme sine medlemmers løn.

Når vi så skal se på, hvad der vil være et rimeligt vederlag, kan man naturligvis have yderst forskellige meninger derom. Det er ganske klart for mig — og det ved alle mennesker her i landet — at flertallet af folketingets ærede medlemmer lever ikke af brød alene, og de lever heller ikke af folketingsvederlaget alene. De allerfleste herinde har et eller andet erhverv, en eller anden indtægt, de i virkeligheden lever af eller kan leve af, men der findes også medlemmer af folketinget, som ikke har anden indtægt end folketingsvederlaget. Da det er en fuldkommen umulighed at gennemføre et lighedsprincip i et forhold som dette, tror jeg ikke, der er noget andet kriterium for bedømmelsen end det, at de, som intet andet har at eksistere for, er nødt til af staten at have et vederlag for deres gerning i folketinget, som er tilstrækkeligt til, at de kan leve og leve tåleligt. Jeg tror ikke, det kan lade sig gøre at trimme det sådan, at folketingsvederlaget skal fastsættes i forhold til, hvilke indtægter man i øvrigt har. Der er ikke andet at gøre end at indrette det sådan, at ingen af økonomiske grunde kan blive nødsaget til at sige nej til at lade sig vælge som folkets repræsentant i det danske folketing.

Nu vel, så kan man sige, at det er alligevel ikke nødvendigt med så højt et vederlag, for vi befinder os her på et fagområde, hvor der ikke mangler tilbud om arbejdskraft. Det erkender jeg. Hvis jeg ikke husker meget fejl, var der 800-900 kandidater ved det sidste valg til folketinget, og jeg tvivler såmænd ikke om, at der var 8 000-9 000, som gerne ville have været kandidater til folketinget, vidende hvad de gik ind til også materielt. På den anden side duer sådanne indvendinger ikke; for erhvervsdrivende, som kan opretholde deres erhvervsvirksomhed, eller folk, der ejer en tilstrækkelig stor formue eller har indtægter på anden måde, er naturligvis i stand til at eksistere også uden noget synderligt folketingsvederlag; men man må indrette det sådan, at også de, der ikke har sådanne indtægter, kan eksistere, uanset om deres

lyst til at være medlem af folketinget er særlig stor eller særlig lille.

Når jeg er kommet så langt, vil jeg sige, at det forekommer mig rimeligt, at man foretager en regulering af det vederlag, der udbetales folketingsmedlemmerne. Man er nødt til her at tage hensyn ikke alene til de skete prisstigninger, men også til den hævelse af lønniveauet, der er sket på forskellige områder, sidst for tjenestemandenes vedkommende, og så kan man ude i landet eller rettere sagt på visse bladredaktioner have hvilken mening man vil, men det skal vel ikke være sådan, at de eneste, der ikke må få en nogenlunde rimelig løn, det er politikerne, for det er mindre værdige individer, som man kun vil respektere, hvis de lever adskilligt dårligere end mange, mange andre.

Altså, jeg kan gå ind for ændringsforslaget under nr. 1, men vil samtidig sige, at det er mig en glæde, at man har stillet netop dette ændringsforslag, og at der ikke er kommet noget forslag frem af dimensioner som det, vi har læst om i visse mere eller mindre velinformerede dagblade. Hvis man var kommet med forslag om et vederlag på 28 000 kr. eller 36 000 kr., og jeg ved ikke, hvilke fantasital der har været nævnt, så havde det naturligvis været nødvendigt at komme med ændringsforslag hertil, men det forekommer mig, at det, man i udvalget eller rettere sagt ved forhandling mellem de gamle partier har ramt, nogenlunde er det rimelige.

Så er der omkostningstillægget og de overvejelser, der nu skal finde sted vedrørende spørgsmålet om omkostningstillæg eller ret til at foretage visse fradrag. Jeg er klar over, at det i særlig grad er i visse konservative kredse, muligvis det konservative folkeparti, man er interesseret i at få en anden ordning end den gældende. Jeg begriber ærlig talt ikke argumentationen herfor. Man siger, det vil være mere rimeligt, om folketingsmedlemmerne skal svare skat af alt, hvad de får udbetalt af folketinget, men så skal de have lov til at trække fra de udgifter, folketingshvervet medfører. Hvis det blev tilfældet og man henholder sig til de almindelige regler, der er gældende — det være sig for tjenestemænd, repræsentanter eller andre — ville